

A zsidó tömegek, amelyeket az utazás, az érintkezés és a kommunikáció minden eszközétől, beleértve a rádiót és a telefont is, megfosztottak, szinte kizárólag csak azokra a hírekre és utasításokra hagyatkozhattak, amelyeket hivatalos, nácik által cenzúrázott újságjuk közölt. Itt pedig hétről hétre arra emlékeztették és figyelmeztették őket, hogy kötelesek viselni a megkülönböztető jelzést. Az április 6-i és 13-i figyelmeztetés után április 20-án azt a tanácsot kapták, hogy a jelzést erősen varrják fel zakójukra és kabátjukra is, gondoskodjanak arról, hogy a jelzés világosan látható legyen, ne takarja a gallér vagy más tárgy.⁵⁸ A következő, április 27-i szám újból arra figyelmeztetett mindenkit, hogy szigorúan be kell tartani a jelzésekre vonatkozó szabályokat, s a csillagot nem szabad sállal vagy egy kezükben lévő tárggyal, például retiküllel vagy hangszertokkal eltakarni.⁵⁹ A május 4-i figyelmeztetés, amely majdnem egy héttel követte az első zsidózállítmányt, amely Kistarcsáról Auschwitzba indult, és egybeesett az Észak-Erdélyben és másutt zajló gettósítással, gyakorlatilag fenyegetés volt. Hangoztatta, hogy még mindig vannak olyanok, akik gondatlanságból vagy információhiányból nem viselik a megfelelő jelzést a megfelelő helyen. Kérték őket, hogy hallgassanak a figyelmeztetésekre, és összes barátjukat és rokonukat is emlékeztessék erre.⁶⁰

A Tanács ismételt figyelmeztetései fokozták az országban élő zsidók félelmét, akiket a gyakori razziák, internálások és feljelentések már amúgy is megfélemlítettek. Egérutat azonban csakis úgy remélhettek volna, ha nem hordják az árulkodó jelzést. Ilyen felvilágosítást viszont sehonnan sem kaptak.

Míg a keresztény lakosság általában ugyanolyan közömbösen fogadta az első zsidóellenes rendeletek és intézkedések hírért, ahogy a gettósítást és a deportálásokat, a jobboldali elemek és a náci sajtó nagy lelkesedéssel üdvözölték őket. A *Magyarság*, Pálffy és Baky Magyar Nemzeti Szocialista Pártja orgánumának április 1-jei száma szerint: „A magyar társadalom nagyobbik és jobbik része a felszabadulás örömeivel fogadta a rendeletek közlését, és úgy érzi, hogy nem volt hiábavaló az az évek óta folyó küzdelem, amely a magyarországi zsidóság ellen társadalmi, szellemi és politikai téren folyt.”⁶¹ Ugyanez az érzület fejeződött ki a *Pester Lloyd*-ban és más lapokban. Endre március 31-i rádióinterjúja nyomán mindenki őt tartotta annak a személynek, aki a zsidókérdés megoldását szolgáló összes intézkedés irányításáért és megvalósításáért felelős.⁶² Endre biztosította hallgatóságát, hogy a március 29-én elfogadott kormányrendeletek csak a kezdetét jelentik azoknak az intézkedéseknek, amelyek a zsidókérdés teljes megoldásához vezetnek Magyarországon.⁶³

A „törvényes” zsidóellenes lépések gyorsasága, alapossága nagyrészt Endrének és az SS-nek az összehangolt munkájából következett, amire